

Pozvání k plnosti

Ježíš řekl: *Já jsem dveře. Kdokoli vejde skrze mne, bude spasen a bude vycházet i vycházet a nalezne pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život-život v plnosti (J 10,9-10).*

Text: 2 Kr 4,1-7; Ef 1,3-14

Co si můžeme představit pod dnešním tématem Pozvání k plnosti? Co je to plnost? Možná by to dokreslily výrazy jako: dostatek, hojnost, kompletnost, zkrátka stav, ke kterému již nelze nic přidat. Mluvíme-li o *plnosti*, pak v tomto výrazu nezaznívá, že by to bylo akorát, přesně na míru, není v tom ani nadbytečnost, je to zkrátka plnost.

V čem můžeme zakoušet plnost? Jedná se o dostatek peněz, o hmotné věci, o zdraví? Nebo je to záležitost naplnění našich tužeb, které dosud naplněny nebyly? Je to něco, co nemáme a moc bychom si to přáli? Jako odpověď na tyto a další otázky bychom mohli použít větičku, kterou jsme možná o vánočních svátcích a s novým rokem používali, nebo slychali – *plnost Božího požehnání*. Tady se blížíme k podstatě našeho zadání. Pozvání k plnosti je vlastně pozvání k Božímu požehnání. Jen Bůh v němž všechna plnost přebývá nás může pozvat k plnosti. Tato plnost k nám přichází v Ježíši Kristu. Čteme v Kol 1,19: *Plnost sama se rozhodla v něm přebývat. On je obraz neviditelného Boha, který vše stvořil a vše je jeho*. Ř 8,32: *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?*

Možná se zdá zbytečné klást zmíněné otázky, ale je zcela nutné znát toho, kdo nás k plnosti zve a vědět, co od něj máme očekávat. K plnosti nás nezve kazatel se staršovstvem našeho sboru, nebo nějaký výrazný a obdarovaný křesťan, ale sám Bůh v Kristu. To, co nám chce dát Bůh, nám nikdo jiný dát nemůže.

Aby nám Boží pozvání k plnosti nezůstala jen v obecné rovině, podívejme se nejprve, co konkrétně Bůh v plnosti dává. Poté si na příkladu starozákonního příběhu Eliši a chudé vdovy pokusíme odvodit principy vedoucí k životu v plnosti.

1. Bůh je **lásky** a všechny zve ke zdroji lásky. Dnešní svět stůně nedostatkem lásky. Láskou se nazývá často to, co nemá s láskou nic společného. Lásky Boží (ř. agapé) není jen prožitek, rodí se z vůle ne z citu, je to láska, která se projevuje činy. Podstata Boží lásky není vázána na nikoho z lidí nějakým přirozeným poutem, není závislá na kvalitách toho, koho miluje (Oz 1,2; 3,1). Nakonec každý projev opravdové lidské lásky v sobě nese prvek lásky Boží (příklady).

Bůh se rozhodl milovat člověka. Tak můžeme rozumět Boží lásce, jak ji známe z J 3,16. Bůh svoji lásku projevil ve svém Synu, kterého miloval a přesto jej vydal za naše hříchy. Boží láska souvisí s volbou. Ve SZ si Bůh vyvolil Izrael, s příchodem JK si Bůh vyvolil celý svět.

Člověk nečinící pokání tuto lásku nemůže poznat. Přirozeným stavem člověka je být Božím nepřítelem, člověk dokonce Boha nenávidí: *Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás (Jan 15,18). Kdybyste patřili světu, svět by miloval, co je jeho. Vy však světu nepatříte, neboť jsem vás ze světa vyvolil, a proto vás svět nenávidí (Jan 15:19)*. My jsme pozváni, abychom žili z této lásky. Jak se to může stát, abychom přijímali a současně sdíleli s druhými tuto lásku? Bůh to učinil tak, že těm, kteří mu věří, dává Ducha svatého. *Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Ř 5,5)*. To není láska jen pocitová, jak se dnes říká zážitková. Člověk ji může prožívat ve svém srdci, ale také v každodenním životě.

2. **Radost**. *Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti (Jan 17:13). To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná (Jan 15:11)*.

Nejde o radost vybuzenou nějakou veselohrou, humorem, ani ne radost způsobená milým člověkem, či úspěchem. Jistě máme radost, když se dílo podaří, urodí se, člověk dosáhne úspěchu, raduje se z vítězství! To je radost, kterou k životu potřebujeme. Ale tato radost, jak víme, dlouho nevydrží.

Radost, o které mluví Písmo je jiná: *Mému srdci dáváš větší radost, než mívají oni z hojných žní a vinobraní (Ž 4,8)*. O jakou plnost radosti jde? Je to radost z poznání Boha, ze spasení. V poznávání Boha v nejrůznějších situacích, to jak s námi jedná, jak nás vede, necháme-li se vést, to je pravá radost. Následování Krista není plnění křesťanských povinností, ale každodenní život s Kristem, který přináší radost.

A konečně naše radost vychází ze spasení, které máme v Kristu. Učedníci se vraceli z misijní cesty, měly velké zkušenosti s Boží mocí a radovali se, že i zlí démoni se jim poddávají. Ježíš jim ale říká: z toho se neradujte, ale radujte se že vaše jména jsou zapsána v nebesích (L 10,20).

3. Pokoj

Pokoj, dnes se tomu říká klídek, havaj, pohoda. Pokoj Boží je ovšem něco jiného, je to stav, který přichází s poznáním Boha a PJK:

Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána (2 Pt 1,2). Poznávání Boží vůle a její uskutečňování je zdroj našeho pokoje. Jeho vůle je náš pokoj. Potvrzují to slova žalmisty:

Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtou (Ž 119,165).

Nejprve jde o pokoj s Bohem, z kterého potom vychází úsilí i o pokoj s lidmi kolem nás (Ř 5,1; Žd 12,14).

A pokoj Boží, převyšující každé pomyslení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši (Fp 4,7).

4. Odpuštění

Žijeme ve společnosti nevinných, kde nikdo za nic nemůže, natož aby někdo potřeboval odpuštění. Ovšem i my křesťané si můžeme pomyslet, že tolik nehřešíme, a že odpuštění potřebují především hříšníci neznající Boha. Naopak, hřešíme a potřebujeme stále žít z odpuštění. Bez vyznávání a odpuštění v nás Pán Ježíš umírá.

Odpuštění má smysl tam, kde je poznání vlastní viny, hříchu, kde nic neskrývám. Kdosi výstižně pověděl: „*Co skrývám, to mě ovládá. Co nevyznám, to mě ničí.*“ Proto odpuštění je také projev plnosti Boží milosti! *Neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný (Ž 86,5). V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podlé bohatství milosti jeho (Ef 1,7).*

5. Duchovní dary

Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu (Ef 1,3). To je předpoklad pro všeobecné kněžství. Každý z nás dostal od Boha něco, a to něco má dát k dispozici svému sboru, církvi, světu. Více na toto téma pohovoříme při odpoledních rozhovorech.

Cesta k plnosti

Takový je tedy Bůh, který nás zve k plnému životu. A to jsme zmínili jen zlomek z jeho bohatství. Tento Bůh k nám přichází v Pánu Ježíši. On se stal dveřmi, kterými vcházíme do plnosti požehnání. Ty dveře jsou i dnes otevřené. Můžeme vejít a učit se žít v plnosti Ducha svatého. Z příběhu podle 2Kr 4,1-7 lze vypozorovat některé principy vedoucí k životu v plnosti.

1. **Prázdné ruce.** Žena vdova má zaplatit dluh, který je nad její možnosti. Cesta k plnosti vede přes osobní zjištění: mám prázdné ruce, potřebuji pomoc. S tímto zjištěním musíme na správnou adresu. Bůh se nás ptá, podobně jako Eliša: co pro tebe mohu udělat? Pokud si člověk ale myslí, že nic od Boha nepotřebuje, že ví jak na to, že nemá prázdné ruce, pak po Boží plnosti netouží.

2. **Něco přece máš** – baňku oleje. Ovšem to zdaleka nestačí k tomu, aby se žena dostala z tísně. Co máme my? To málo a to jediné co máme, co Bůh může použít: máme sami sebe. To je také to nejcennější, co máme. Proto máme sami sebe vydávat Bohu jako živou oběť (Ř 12,1-2).

3. To co máš **dej Bohu k dispozici.** To je klíčové místo příběhu. Plnost se nabízí tam, kde je ochota dát co mám. Dokud se člověk na své cestě nedostane do bodu, kdy sám sebe cele vydá a znovu vydává Bohu, nemůže nikdy zakusit Boží plnost. To je ovšem krok víry, tady začíná spolehnutí na Boží vedení (příklady).

4. **Bůh naplní potřeby.** Žena naplnila olejem všechny nádoby půjčené od sousedů. Máme Boha zázraků. Když nám dal Syna, proč by nám s ním nedal vše, co k plnosti patří. V tomto příběhu přišla pomoc hned, někdy ale musíme čekat, než najdeme cestu vedoucí k plnosti života.

5. **Ještě zbylo.** Kdyby byly další prázdné nádoby, byl by ještě olej. Mně fascinuje ten zbytek. To není přebytek, nějaký zůstatek, s kterým si nevíme rady, který vyhodíme. Je tu ještě další možnost. Bůh je rozšafný. Jen vzpomeňme na nasycení zástupů, tehdy zbylo 12 košů drobků, které nepřišly nazmar.

Závěr: Pozvání k plnosti bylo jednou pro vždy vysloveno v Ježíši Kristu a platí pro všechny. Proto nemusíme živořit, ale můžeme následovat Krista a v moci Ducha svatého se učit žít z Božího požehnání.